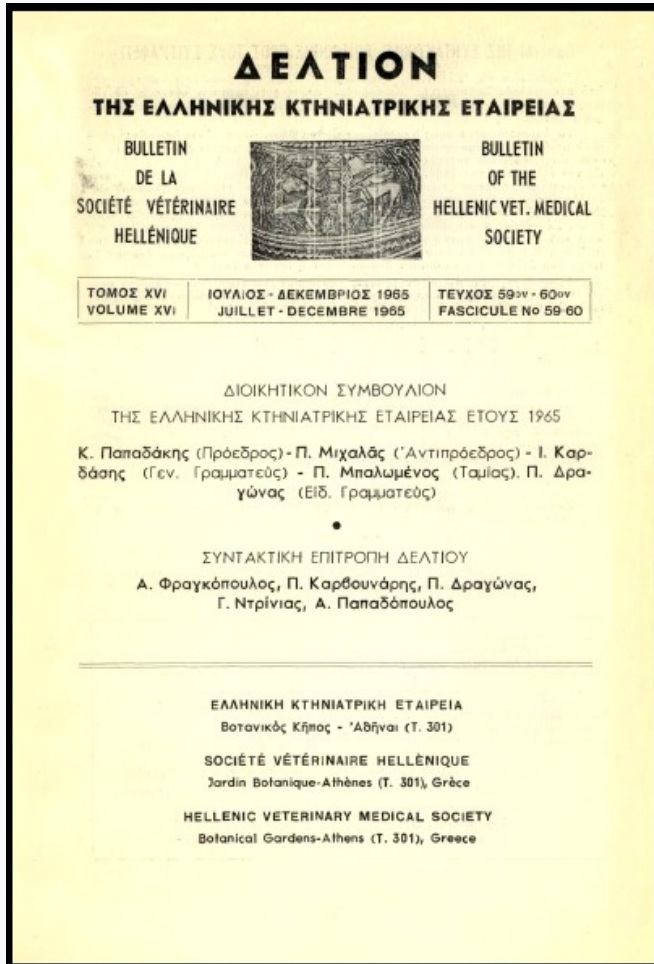

Journal of the Hellenic Veterinary Medical Society

Vol 16, No 2 (1965)

back matter

Ελληνική Κτηνιατρική Εταιρεία

doi: [10.12681/jhvms.18753](https://doi.org/10.12681/jhvms.18753)

Copyright © 2018, Ελληνική Κτηνιατρική Εταιρεία

This work is licensed under a [Creative Commons Attribution-NonCommercial 4.0](https://creativecommons.org/licenses/by-nc/4.0/).

To cite this article:

Εταιρεία Ε. Κ. (1965). back matter. *Journal of the Hellenic Veterinary Medical Society*, 16(2), 188–198. <https://doi.org/10.12681/jhvms.18753>

ΠΕΡΙΛΗΨΙΣ ΠΡΑΚΤΙΚΩΝ ΣΥΝΕΔΡΙΑΣΕΩΣ Ε.Κ.Ε.

ΓΕΝΙΚΗ ΣΥΝΕΛΕΥΣΙΣ 17ης ΔΕΚΕΜΒΡΙΟΥ 1965

Αὕτη ἔλαβε χώραν εἰς τὴν αἴθουσαν συνεδριάσεων τοῦ Ἐθνικοῦ Ὁργανισμοῦ Ἑλληνικῆς Χειροτεχνίας ὑπὸ τὴν Προεδρίαν τοῦ κ. Κ. Παπαδάκη Προέδρου τῆς Ε.Κ.Ε.

Ἐξελέγησαν 8 νέα τακτικά μέλη καὶ προτάσει τοῦ Δ.Σ. ἐξελέγησαν ἐπίτιμοι Ἐταῖροι ταύτης οἱ κ.κ. Prof. Manninge καὶ καθ. Β. Χατζηόλου.

Ἐλήφθη ἀπόφασις αὐξήσεως τῆς ἐτησίας συνδρομῆς εἰς 150 δρχ.

Ἀνεκοινώθη ὑπὸ τοῦ κ. Προέδρου, ὅτι σχέδια τοῦ νέου καταστατικοῦ τῆς Ε.Κ.Ε. μετὰ τὰς ἐπενεχθεῖσας τροποποιήσεις θὰ τεθῆ ὑπ' ὄψιν τοῦ ἐκλεγθησομένου νέου Δ.Σ., τὸ ὁποῖον καὶ θὰ μεριμνήσῃ διὰ τὴν ψήφισιν τούτου κατὰ τὴν διάρκειαν τοῦ ἐν Ἀθήναις ὀργανομένου Σεμιναρίου Κτηνιάτρων Ὑπ. Γεωργίας, ἵνα κατασιῆ δυνατὴ ἢ ἀπαιτουμένη ὑπὸ τοῦ ἰσχύοντος καταστατικοῦ πλειοψηφία.

Ἐν συνεχείᾳ ἐξελέγησαν μέλη τῆς Ἐφορευτικῆς Ἐπιτροπῆς τῶν ἀρχαιρεσιῶν οἱ κ.κ. Ἄγ. Πολυζώης, Θ. Παλάσκας, Χρ. Βολογιαννίδης, Λ. Εὐσταθίου καὶ Ἀ. Σεϊμένης.

Τὰ ἐκ τῶν ἀρχαιρεσιῶν ἀποτελέσματα ἀναγραφέντα εἰς εἰδικὸν πρακτικὸν τῆς Ἐφορευτικῆς Ἐπιτροπῆς, ἀνέδειξαν τὸ κατωθι Διοικητικὸν Συμβούλιον τῆς Ε.Κ.Ε. καὶ Συντακτικὴν Ἐπιτροπὴν διὰ τὸ ἔτος 1966.

Διοικητικὸν Συμβούλιον τῆς Ε.Κ.Ε.

Πρόεδρος	: Ν. Τζωρτζάκης	λαβὼν ψήφους	73
Ἀντιπρόεδρος	: Π. Μιχαλᾶς	»	» 64
Γεν. Γραμματεὺς	: Ι. Καρδάσης	»	» 96
Ταμίας	: Π. Μπαλωμένος	»	» 64
Εἰδ. Γραμματεὺς	: Π. Δραγῶνας	»	» 66

Μέλη τῆς Ἐπιτροπῆς Συντάξεως τοῦ Δελτίου τῆς Ε.Κ.Ε.

Π. Δραγῶνας	λαβὼν ψήφους	98
Π. Καρβουνάρης	»	» 69
Α. Φραγκόπουλος	»	» 63
Ι. Καρδάσης	»	» 62 καὶ
Ε. Στοφόρος	»	» 46

ΚΤΗΝΙΑΤΡΙΚΑ ΝΕΑ

Προαγωγαί

Προήχθησαν οί κάτωθι Κτηνίατροι :

Καρδάσης Ίωάννης εις τόν 2ον βαθμόν, Δραγώνας Παντελής εις τόν 4ον βαθμόν, Καλομοιράκης Χαρ. εις τόν 4ον βαθμόν, Τριαντόπουλος Έλευθ. εις τόν 4ον βαθμόν.

Έκ τοῦ 4ου εις τόν 3ον

Πορπόρης Ίωάννης, Κομιανός Γεώργιος, Δερμιτζάκης Έμμ., Μπαλαφούτας Δημ., Καμπέρης Έμμ., Μαγκαφᾶς Έλευθ., Θωμάς Μαργαρίτ., Θεοδώρου Λάμπρος, Χαρισιάδης Ναπολ.

Έκ τοῦ 6ου εις τόν 5ον

Φραγκόπουλος Άδαμάντ., Παπαδόπουλος Πέτρος, Άρχοντάκης Μᾶρκος, Βαρδάκας Θωμάς, Άναστασίου Άναστ., Ζουριδάκης Σπ., Πέϊος Παῦλος.

Μεταθέσεις Κτηνιάτρων

Τζουρμακλιώτης Ν. ἐκ τῆς Ν.Υ. Ἀττικῆς εις Ν.Υ. Πειραιῶς, Γιαννόπουλος Ἀντών. ἐκ τῆς Δ/σεως Κτηνιατρικῆς εις Α.Ζ. Πειραιῶς, Μαγκαφᾶς Έλευθ. ἐκ τῆς Ν.Υ. Ροδόπης εις τὴν θέσιν τοῦ Ἐπιθεωρητοῦ Β. Ἐπιθ/σεως Κτην/κῆς—Πάτραι, Μαργαρίτης Θωμάς ἐκ τῆς Ν.Υ. Καβάλλας εις τὴν θέσιν τοῦ Ἐπιθεωρητοῦ τῆς ΣΤ'. Ἐπιθ/σεως Λάρισαν, Λειμῶνας Δημ. ἐκ τοῦ Α.Κ. Κέας εις τὴν Ε.Κ.Υ. Θηβῶν, Γροσομανίδης Εὔστρ. ἐκ τῆς Ε.Κ.Υ. Θηβῶν εις Α.Κ. Κέας, Πρίκας Γεώργιος ἐκ τοῦ Α.Κ. Ἀξιούπολεως εις Δ/σιν Κτην/κῆς, Τμῆμα Α.Ν., Μπαλαφούτας Κ. ἐκ τῆς Ν.Υ. Ἀττικῆς εις τὴν Δ/σιν Κτην/κῆς Τμῆμα Α.Ν., Βασάλος Μιχαὴλ ἐκ τοῦ Κ.Μ.Ι. εις Δ/σιν Κτην/κῆς, Τμῆμα Παρασιτικῶν Νόσων, Μαργαρίτης Ίωάν. ἐκ τῆς Ε.Κ.Υ. Ἀρναίας εις τὸν περιφερειακὸν Σταθμὸν Γεωργικῆς Ἐρεῖνης Κτηνοτροφίας Διαβατῶν, Ἀγγελίδης Γεώργιος ἐκ τοῦ Α.Κ. Ἐπανομῆς εις τὸ Α.Κ. Γιαννιτσῶν, Τσίτσος Ἀπόστολος ἐκ τῆς Ε.Κ.Υ.Ν. Μουδανιῶν εις Ν.Υ. Ἡμαθίας, Μαγκανάρης Νικ. ἐκ τοῦ Α.Κ. Σαππῶν εις Ν.Υ. Ἐβρου, Δημητρίου Δημ. ἐκ τῆς Ν.Υ. Ἀττικῆς εις Ἐπιθ. Ἐλέγχου ἐδωδύμων προϊόντων Ζωϊκῆς προελεύσεως Πειραιῶς, Πασχαλέρης Γεώργ. ἐκ τῆς Ν.Υ. Φλωρίνης εις Ἐπιθ. Ἐλέγχου ἐδωδύμων προϊόντων Ζωϊκῆς

προελ. Θεσσαλονίκης, Μπάκας Ἰωάν. ἐκ τῆς Ε.Κ.Υ. Παιονίας εἰς Λ.Ζ. Εἰδομένης, Στάνας Ἀθ. ἐκ τῆς Ν.Υ. Καρδίτσης εἰς Ν.Υ. Πειραιῶς, Ἀλεξόπουλος Ἀθαν. ἐκ Ε.Κ.Υ. Ναυπακτίας εἰς Ν.Υ. Πειραιῶς, Μπαρκούρας Βασ. ἐκ τῆς Ν.Υ. Ἡλείας εἰς Ν.Υ. Πειραιῶς.

Τοποθετοῦνται προσωρινῶς

Προϊστάμενοι τῶν Κτην. Μικροβ. Ἐργαστηρίων Διαγνώσεως καὶ Ἐρεῦνης :

Ἰωαννίνων Δόνος Ἄνδρ. ἐπὶ βαθμῶ 6φ, Λαρίσης Δεσποτόπουλος Α. ἐπὶ βαθμῶ 6φ, Χανίων Σκουλᾶς Ἐμμ. ἐπὶ βαθμῶ 6φ.

Μετέβησαν εἰς ἐξωτερικὸν μὲ ὑποτροφίας

Ἀρτοποιὸς Εὐστράτιος εἰς Παρισίους, Ἀρταβάνης Σπυρ. εἰς Παρισίους, Μαργαρίτης Ἰωάν. εἰς Βουδαπέστην.

Ἄπεβίωσαν τὴν 29—11—1965

Ὁ Νομοκτηνίατρος Πέλλης Ράσιος Ἡλίας καὶ ἡ σύζυγος τοῦ τέως Δ)ντοῦ Γ. Τσιτσιγιάννη.

ΝΕΚΡΟΛΟΓΙΑΙ

ΘΕΟΦΑΝΗΣ ΚΑΡΑΜΗΤΡΟΣ

Μετά βραχείαν νοσηλείαν ήπατικής έντοπίσεως τῆς ἐπαράτου νόσου, ἐγκατέλειψε τὴν πρόσκαιρον τούτη ζωὴν, στίς 8 Σ/βρίου 1965, ὁ Ἀρχικτηνίατρος ἑ. ἀ. Φάνης Καραμήτρος. Ὁ πρόωρος θάνατός του σκόρπισε βαθύτατη ὀδύνη στοὺς φίλους του, στοὺς συναδέλφους του καὶ σ' ὅλους τοὺς γνωστούς του. Μὰ περισσό-

τερο ἀπ' ὅλους, ὁ μισεμὸς τοῦ Φάνη, ἄφησε ἀγίατρευτη πληγὴ στοὺς δικούς του καὶ ξεχωριστὰ στίς ἀγαπημένες του ἀδελφές ποὺ λάτρευε πάντοτε καὶ προσέφερε ὅ,τι μπόρεσε, ἀδιαφορώντας γιὰ τὸν ἑαυτό του, γιὰ νὰ ἐξασφαλίῃ τὴν εὐτυχία τους.

Ὁ Φάνης γεννήθηκε στὸ Βασιλικὸ Ἰωαννίνων τὸ 1900. Ἐκεῖ ἠκολούθησε καὶ τὰ ἐγκύκλια μαθήματα, μετὰ τὸ πέρας τῶν ὁποίων πῆγε στὴν Ἀλεξάνδρεια, ὅπου ἐτελείωσε τὸ Γυμνάσιον καὶ προσελήφθη ἀμέσως ὡς υπάλληλος εἰς τὸ ἐκεῖ Ὑποκατάστημα τῆς Τραπεζῆς CREDIT LYONNAIS. Ἐπιτυχῶν εἰς διαγωνισμὸν ἀναδείξεως ὑποτρόφων Κτηνιατρικῆς τοῦ Ὑπουργείου Στρατιωτικῶν, ἐγκατέλειψε μετὰ διετίαν τὴν θέσιν ταύτην, ἀποσταλεὶς εἰς τὴν Κτηνιατρικὴν Σχολὴν Βρυξελλῶν, ὅπου διεκρίθη ἀπὸ τοῦ πρώτου, ἤδη ἔτους σπουδῶν.

Μετὰ τὸ πέρας τῶν σπουδῶν του κατετάγη (1926) εἰς τὸ Στράτευμα μὲ τὸν βαθμὸν τοῦ Ὑποκτηνιάτρου, ἀποτελέσας διακεκριμένον στέλεχος τῆς Κτηνιατρικῆς Ὑπηρεσίας, καὶ προσέφερεν, ὅπου ὑπηρετήσε, ἔργον θετικὸν καὶ ἀξιόλογον, κυρίως δὲ εἰργάσθη ἐντατικῶς καὶ συνέβαλε μεγάλως εἰς τὴν ἀνασυγκρότησιν καὶ ἀνασύνταξιν τῆς Στρατ. Κτηνιατρικῆς Ὑπηρεσίας, μετὰ τὴν ἐχθρικὴν κατοχὴν 1941—1944, ὡς στενὸς συνεργάτης τοῦ τότε Δ/ντοῦ ΣΚΙ/ΓΕΣ μακαρίτου Ταξιάρχου Π. Πετροπούλου. Δὲν ἠξιώθη, ὅμως, ὅπως τοῦ ἤξιζε, νὰ φθάσῃ τὴν ἀνωτάτην βαθμίδα, παραιτηθεὶς οἰκειοθελῶς (1951), ὡς Ἀρχικτηνίατρος, διὰ λόγους προσωπικοῦς. Ἐκτοτε ἐπὶ 12ετίαν προσέφερε τὰς πολυτίμους ὑπηρεσίας του, ὡς Κτηνίατρος, εἰς τοὺς ἵππους τοῦ Φαληρικοῦ Ἴπποδρόμου, ἀποσυρθεὶς καὶ ἐκ τῆς θέσεως ταύτης 2 ἔτη πρὸ τοῦ θανάτου του.

Ὅπουδήποτε ὑπηρετήσεν ἐπέσυρε, λόγῳ τῶν προσόντων του, τὴν μεγάλην

ἐκτίμησιν καὶ ἀγάπην ὄλων ὅσοι συνειργάσθησαν μαζί του. Διότι ὑπῆρξεν ὑπόδειγμα ἐντιμότητος, θεϊκὸ μυαλό, ὑπέροχος χαρακτήρας, πρᾶος καὶ εἰλικρινής, τέλειος ἄνθρωπος, ἡ δὲ καλωσύνη του σκλάβωνε τὸ περιβάλλον του, εἰς τρόπον ὅστε εἶχε μόνον φίλους, κανένα ἐχθρόν.

Ὅλοι οἱ φίλοι καὶ γνωστοὶ του θὰ διατηρήσουν, ἐκτὸς τῆς ἀφάτου λύτης διὰ τὸν πρόωγον θάνατόν του καὶ ζωηρὰν τὴν ἀνάμνησιν τοῦ ἀγαπητοῦ καὶ ἀληθμονήτου φίλου Φάνη Καραμήτρου. Ἡ Κτηνιατρικὴ Οἰκογένεια, ἀπωλέσασα ἐν τῷ προσώπῳ του ἓνα ἐπίλεκτον μέλος τῆς, συμμερίζεται ὀλοψύχως τὴν ὀδύνην τῆς δεινῶς πληγείσης οἰκογενείας του.

Ε. Μαθθαϊάκης

ΦΩΤΗΣ ΠΑΠΑΧΡΙΣΤΟΦΙΛΟΥ

(1898 — 1965)

Τὴν 6η Νοεμβρίου 1965, μέσα στὴν ἡμερία καὶ τὴ γαλήνη τοῦ Θεραπευτηρίου «Εὐαγγελισμός», ἔσβησεν ἡσυχὰ ὁ Φ. ΠΑΠΑΧΡΙΣΤΟΦΙΛΟΥ, ὁ ἐκλεκτὸς συνάδελφος ποῦ ἐπὶ μίαν εἰκοσιπενταετίαν διηύθυνε τὸ Κτηνιατρικὸ κλάδο τοῦ Ὑπουργείου Γεωργίας, καὶ ἐπὶ μίαν ἐξαετίαν τὴν ἑταιρίαν μας.

Εἶναι ἴσως πρόωρα ἀκόμη γιὰ ν' ἀναπτύξη κανεὶς σ' ὅλη του τὴν ἔκτασιν τὸ ἔργο τοῦ Φ. ΠΑΠΑΧΡΙΣΤΟΦΙΛΟΥ.

Ἡ Ἱστορία ποῦ κρίνει ψυχρὰ καὶ ζυγίζει τὰ γεγονότα μετὰ τὴν πάροδο τοῦ χρόνου, θὰ ἐπιφυλάξῃ ἀσφαλῶς μιὰ ἐξέχουσα θέση στὸ Φ. ΠΑΠΑΧΡΙΣΤΟΦΙΛΟΥ στὸ κεφάλαιο τῆς ἐξελίξεως τῆς Κτηνιατρικῆς ὑπηρεσίας εἰς τὴ χώρα μας.

Κανεὶς ὅμως δὲν μπορεῖ ν' ἀμφισβητήσῃ ὅτι ἡ μακρὰ παραμονή, εἰς τὸ Ὑπουργεῖο Γεωργίας, τοῦ Φ. ΠΑΠΑΧΡΙΣΤΟΦΙΛΟΥ συμπίπτει μετὰ μιὰ βαθειὰ καὶ ριζικὴ ἀναμόρφωση τῆς Κτηνιατρικῆς Ὑπηρεσίας, μιὰ περίοδο δημιουργικῆς ἐργασίας. Ὁ Φ. ΠΑΠΑΧΡΙΣΤΟΦΙΛΟΥ ἐδραίωσε τὸ κλάδο μας εἰς τὸ Ὑπουργεῖον Γεωργίας καὶ ἀνοίξε τὸ δρόμο γιὰ τὴ μελλοντικὴ του ἀνάπτυξιν καὶ ἐξέλιξιν.

Γόνος παλαιᾶς ἀρχοντικῆς οἰκογενείας τῆς Τριφυλλίας, ὁ Φ. ΠΑΠΑΧΡΙΣΤΟΦΙΛΟΥ ἐγεννήθη εἰς Γαργαλιάνους, στὰ 1898.

Στὴν ὥραία αὐτὴ πόλιν τῆς Μεσσηνίας, μετὰ τὸ πλούσιον κάμπο, τὸ κατάφυτον ἀπὸ ἀμπέλια, σταφίδες καὶ ἐλιές, ὁ Φ. ΠΑΠΑΧΡΙΣΤΟΦΙΛΟΥ ἐμεγάλωσε, μοιράζοντας τὸ χρόνον του στὸ σχολεῖο καὶ στὰ οἰκογενειακὰ κτήματα.

Ἀφοῦ τελείωσε τὶς γυμνασιακὰς του σπουδὰς εἰς Γαργαλιάνους, ἐνεγράφη εἰς τὸ Φυσικὸν Τμήμα τῆς Φυσικο—Μαθηματικῆς Σχολῆς τοῦ Πανεπιστημίου Ἀθηνῶν, ἀλλὰ, μετὰ δύο χρόνια, ἐγκατέλειπε τὶς Φυσικὰς ἐπιστῆμες, γιὰ νὰ σπουδάσῃ Κτηνιατρικῆ, ὡς ὑπότροφος τοῦ Κράτους, εἰς τὴν Σχολὴν τοῦ ΑΙΦΟΡΤ.

Ἐπειτα ἀπὸ λαμπρὰς σπουδὰς, πῆρε τὸ πτυχίον τοῦ Κτηνιάτρου στὰ 1923 καὶ ἐπανέλθὼν εἰς τὴν Ἑλλάδα διωρίσθη εἰς τὸ Ὑπουργεῖον Γεωργίας, τὴν 22—9—1923.

Ὑπηρετήσεν ἀλληλοδιαδόχως ὡς ἐπίκουρος Κτηνίατρος Θεσσαλονίκης, Νομοκτηνίατρος Σερρών, εἰς τὸν Ἐποικισμὸν Μακεδονίας καὶ εἰς τὸ Λοιμοκαθατήριον (ὕγειονομείου) Ζῶων Πειραιῶς καὶ στὰ 1934, ἔνδεκα μόλις χρόνια μετὰ τὴν ἀποφοίτησίν του ἀπὸ τῆ Σχολῆς, ὁ Φ. ΠΑΠΑΧΡΙΣΤΟΦΙΛΟΥ εὗρέθη ἐπὶ κεφαλῆς τοῦ κλάδου, τοποθετηθεὶς ὡς Τμηματάρχης τοῦ μικροῦ τότε Κτηνιατρικοῦ Τμήματος τοῦ Ὑπουργεῖου Γεωργίας.

Μὲ τὸ νεανικὸν του σφρῖγος, ποῦ δὲν τὸν ἐγκατέλειπε ποτέ, μὲ ἀκατάβλητο δυναμικότητα, ἐπεδόθη εἰς τὴν ἀναδιοργάνωσιν τοῦ Τμήματος. Συνέθεσε τὴ πρώτη ἀξιόλογη ὑγειονομικὴ Νομοθεσίαν καὶ ἴδρυσεν τὴ Διεύθυνσιν Κτηνοτροφίας, ἀπὸ τὴν ὁποίαν κατόπιν, μὲ τὶς δικὰς του πάλι ἐνέργειαι καὶ φροντίδες, προῆλθεν ἡ ἀνεξάρτητη σήμερα Διεύθυνσις Κτηνιατρικῆς Ὑπηρεσίας τοῦ Ὑπουργεῖου.

Ἡ μεγάλη του μαχητικότης, τὸν ἔφερε πολλὰκις ἀντιμέτωπο πρὸς τοὺς ἰθύνοντας τὸ Ὑπουργεῖον Γεωργίας. Ἐπειτα ἀπὸ μίαν σύγκρουσιν μὲ τὸν τότε Ὑπουργὸν Γεωργίας, ὁ Φ. ΠΑΠΑΧΡΙΣΤΟΦΙΛΟΥ ὑποχρεώθηκε νὰ ἐγκαταλείψῃ τὸ Ὑπουργεῖον καὶ νὰ ἐπανέλθῃ εἰς τὴν προσφιλεῖ του Βόρειον Ἑλλάδα, στὴν ὠραία πόλιν τῆς Θεσσαλονίκης, Νομοκτηνίατρος καὶ Ἐπιθεωρητὴς Μακεδονίας Θράκης (1937—1940).

Ἐκεῖ, στὴ Μακεδονικὴ πρωτεύουσα, εἶχα τὴν εὐτυχίαν ν' ἀρχίσω τὴν ἐπαγγελματικὴν μου σταδιοδρομίαν ὑπὸ τὶς διαταγὰς τοῦ Φ. ΠΑΠΑΧΡΙΣΤΟΦΙΛΟΥ.

Τὸν ἐθαύμασα γιὰ τὴν μαχητικότητά του, τὴν ἐργατικότητα του, τὴν στοργὴν του πρὸς τοὺς κτηνοτρόφους καὶ τοὺς νέους συναδέλφους, τὶς προσπάθειαις του νὰ δώσῃ αἴγλην στὸ κλᾶδον μας, νὰ τὸν ἐξυψώσῃ, νὰ τὸν ἐπιβάλλῃ στὴ κοινωνίαν.

Ἐκεῖ τὸν βρῆκα καὶ ὁ πόλεμος τοῦ 1940—41, σὶν ὁποῖον ὑπηρετήσεν, ἀπὸ τοὺς πρώτους, μὲ τὸ βαθμὸ τοῦ ἐφεδρου ἐπικτηνιάτρου, κατ' ἀνομήν.

Ὡς Διευθυντὴς τῆς Κτηνιατρικῆς Ὑπηρεσίας τῆς Στρατιωτικῆς Διοικήσεως Θεσσαλονίκης, ὁ Φ. ΠΑΠΑΧΡΙΣΤΟΦΙΛΟΥ ἐπέδειξε σπάνιαις ὀργανωτικὰς καὶ διοικητικὰς ἱκανότητες, γιὰ τὶς ὁποῖαις ἐτιμήθη μὲ τὸ Πολεμικὸν σταυρὸν, μιὰ διάκρισιν ποῦ συμπαθοῦσε ὅλως ἰδιαίτερα, δεῖγμα τοῦ μεγάλου του πατριωτισμοῦ καὶ τῆς προσηλώσεώς του πρὸς τὰ ἰδεώδη τῆς ἐλευθερίας καὶ τοῦ καθήκοντος.

Τὸν Μάιον τοῦ 1941, ὁ Φ. ΠΑΠΑΧΡΙΣΤΟΦΙΛΟΥ ἐκλήθη καὶ πάλιν εἰς τὸ Ὑπουργεῖον Γεωργίας, ἀλλ' ἐπανῆλθε, γιὰ λίγους μῆνας, εἰς τὴν θέσιν τοῦ Θεσ/νίκης, μετὰ τὴν ἀπελευθέρωσιν τῆς χώρας μας. Τέλος, τὸν Σεπτέμβριον τοῦ 1946, ὁ Φ. ΠΑΠΑΧΡΙΣΤΟΦΙΛΟΥ ἐπανῆλθεν ὀριστικὰ εἰς τὴν Διεύθυνσιν Κτηνιατρικῆς τοῦ Ὑπουργεῖου Γεωργίας, ἀπὸ τὴν ὁποίαν ἀπεχώρησε τὴν 31—12—1963, καταληφθεὶς ἀπὸ τὸ ὄριον ἡλικίας. Ὁ τίτλος τοῦ ἐπιτίμου Διευθυντοῦ Κτηνιατρικῆς τοῦ ἀπενεμήθη εἰς ἀναγνώρισιν τῶν ὑπηρεσιῶν ποῦ προσέφερεν εἰς τὸ Κράτος κατὰ τὴν μακρὰν καὶ εὐδόκιμον ὑπηρεσίαν του.

Μέσα στὰ 40 χρόνια τῆς ὑπαλληλικῆς του σταδιοδρομίας, ὁ Φ. ΠΑΠΑΧΡΙΣΤΟΦΙΛΟΥ ἐπέδειξε πράγματι μίαν ἄνευ προηγουμένου δραστηριότητα γιὰ τὴν ἀνάπτυξιν τῆς ὑπηρεσίας καὶ τὴν ἐξύψωσιν τοῦ κλάδου μας. Θὰ ἐχρηιάζοντο ἀσφα-

λῶς πολλές σελίδες γιὰ ν' ἀναλύσῃ κανεὶς τὴ προσωπικότητα καὶ τὸ ἔργον ποὺ ἐπετέλεσεν ὁ Φ. ΠΑΠΑΧΡΙΣΤΟΦΙΛΟΥ μέσα στὰ 40 αὐτὰ χρόνια τῆς ὑπαλληλικῆς του σταδιοδρομίας, καὶ ἰδίως κατὰ τὴν εἰκοσιπενταετίαν περιῖπου ποὺ προΐστατο τοῦ κλάδου μας.

Πνεῦμα ἀνήχον, δημιουργικόν, προικισμένος μὲ ἀπαράμιλλον ἐργατικότητα, ἐνθουσιώδης, μαχητικὸς, ἀκαταπόνητος, διορατικὸς, ὁ Φ. ΠΑΠΑΧΡΙΣΤΟΦΙΛΟΥ ὑπῆρξεν ἕνας ἔξοχος ὀργανωτὴς καὶ ἕνας ἐμπνευσμένος ἡγῆτωρ, Δημοῦργημα τοῦ ἡ Διεύθυνσις Κτηνιατρικῆς, ἡ ὑγειονομικὴ μας Νομοθεσία, ἡ ἀρτία ὀργάνωσις τῶν ἐξωτερικῶν μας ὑπηρεσιῶν, οἱ ἐπιθεωρήσεις Κτηνιατρικῆς καὶ τόσα ἄλλα, γιὰ τὰ ὁποῖα σεμνύνεται ὁ κλάδος μας.

Τὰ δύο Κτηνιατρικά μας Ἰνστιτοῦτα καὶ τὸ Ἐργαστήριον Θεσσαλονίκης, τὰ ὁποῖα τόσες ὑπηρεσίας προσφέρουν εἰς τὴν Κτηνοτροφίαν τῆς χώρας μας καὶ τὴν Δημοσίαν ὑγείαν, τὰ Λοιμοκαθαρτήρια Ζῶων ἀνεπτύχθησαν καὶ ἠνδρώθησαν μὲ τὴν στοργικὴν ὑποστήριξιν καὶ τὴν ἄοκνες προσπάθειες τοῦ Φ. ΠΑΠΑΧΡΙΣΤΟΦΙΛΟΥ. Ἐνας τομεύς, τοῦ ὁποῦ τὴν πατρότητα κανεὶς δὲν μπορεῖ ν' ἀμφισβητήσῃ, ὑπῆρξεν τὰ Ἀγροτικὰ Κτηνιατρεῖα, τὰ ὁποῖα προσφέρουν δωρεὰν σχεδὸν περιθάλψιν εἰς τὰ ἀγροτικὰ ζῶα, ἐνῶ, ὅπως ἐτόνιζε πρόσφατα, ὁ κ. Ὑπουργὸς τῆς Γεωργίας, δὲν ἔχει θεσπισθῆ ἀκόμη ἀνάλογο μέτρο, στὴ χώρα μας γιὰ τοὺς ἴδιους τοὺς ἀγρότες. Ὁ Φ. ΠΑΠΑΧΡΙΣΤΟΦΙΛΟΥ ὑπῆρξε πρωτοπόρος στὸ θεσμὸ, ἀλλὰ καὶ ὁραματιστὴς γιὰ τὸ μέλλον τῶν συναδέλφων ποὺ πυκνῶνουν συνεχῶς τὴν φάλαγγός μας. Εἶχε μίαν σπανίαν δημιουργικὴν πνοὴν ποὺ μετέδιδε καὶ στοὺς ὑφισταμένους του, ἐπὶ τῶν ὁποίων ἀσκούσε ἀκατάβλητο γοητείαν καὶ ἐνέπνεε σεβασμὸν.

Μαχητὴς ἀπαράμιλλος ὑπεστήριξε μὲ σθένος καὶ ἐπιμονὴ τὰ συμφέροντα τῆς ὑπηρεσίας καὶ τοῦ κλάδου. Εἶχε μίαν σπανίαν ἱκανότητα νὰ ἐλίσσεται εἰς τοὺς δαιδάλους τῆς πολιτικῆς καὶ νὰ ἐπιβάλλῃ τελικὰ τὴν ἄποψίν του. Στὸ βάθος τῆς ψυχῆς του ἔτρεφε μιὰ ἀπέραντη καλωσύνη γιὰ ὅλους. Πρὸς τοὺς συναδέλφους ἔδειξε πάντα τὴν μεγαλύτερη κατανόησιν καὶ πολλοὺς ἐβοήθησε στὴς ἀτυχίους τους. Ἐστάθηκε συμπαροσάτις στὴς διεδικήσεις τοῦ κλάδου καὶ πολλάκις ἐπρωτοστάτησε στοὺς σχετικὸς ἀγῶνες.

Ἦξερε ν' ἀνταμοίβῃ τὸν ζῆλον καὶ τὴν ἐργατικότητα, ν' ἀξιοποιῇ τοὺς ἐρευνητὴς, νὰ καθοδηγῇ τοὺς νεαροὺς ἐπιστήμονες, πρὸς τοὺς ὁποίους ἔδειχνε τὴ μεγαλύτερη στοργή. Ἀγαποῦσε ὁ ἴδιος τὴ μελέτη καὶ ἐδημοσίευσε ἀρκετὰ ἐπιστημονικὰς ἐργασίας σὲ Ἑλληνικὰ καὶ ξένα περιοδικὰ. Στὰ 1954 ὑπεστήριξεν, ἐνώπιον τῆς Ἱατρικῆς Σχολῆς Παρισίων, μίαν λαμπρὰν διδακτορικὴν διατριβὴν ποὺ τιμήθηκε μὲ τὸ ἀνώτερον μετάλλιο τῆς Γαλλικῆς Κτηνιατρικῆς Ἀκαδημίας, τὸ Médaille de vermeil. Στὴς 7-1-1960 ὁ Φ. ΠΑΠΑΧΡΙΣΤΟΦΙΛΟΥ ἐξελέγη καὶ ἀντεπιστέλλον μέλος τοῦ κορυφαίου αὐτοῦ ἐπιστημονικοῦ Ἰδρύματος.

Ὡς Πρόεδρος τῆς Ἑλληνικῆς Κτηνιατρικῆς Ἑταιρείας ἐπὶ ἕξιν συνεχῆ χρόνια (1958—1963), ὁ Φ. ΠΑΠΑΧΡΙΣΤΟΦΙΛΟΥ κατέβαλε ἀξιόλογες προσπάθειες νὰ δώσῃ πνοὴν εἰς τὴν ἐπιστημονικὴν μας ὀργάνωσιν, νὰ τονώσῃ ἰδίως τὰ οἰκονομικά της.

Τὸ ὄνομα τοῦ Φ. ΠΑΠΑΧΡΙΣΤΟΦΙΛΟΥ εἶχε ξεπεράσει τὰ ὄρια τῆς χώρας μας.

Ὁ Φ. ΠΑΠΑΧΡΙΣΤΟΦΙΛΟΥ κατέστη μίᾳ φυσιογνωμίᾳ διεθνοῦς κύρους, ποὺ ἐξετιμᾶτο ἰδιαίτερα καὶ ἐπεβάλλετο σ' ὅλα τὰ συνέδρια, ὅπου παρίστατο ὡς ἐκπρόσωπος τῆς χώρας μας. Εἶχε δὲ καὶ μίαν σπανίαν ἱκανότητα ὁ Φ. ΠΑΠΑΧΡΙΣΤΟΦΙΛΟΥ, νὰ γοητεύῃ τοὺς ξένους καὶ νὰ τοὺς κἀνῃ φίλους του καὶ φί-

λις της χώρας μας. Ὁ κλάδος μας καὶ ἡ χώρα μας γενικότερα πολλὰ ἐκέρδισαν ἀπὸ τὴ δραστηριότητα αὐτὴ τοῦ Φ. ΠΑΠΑΧΡΙΣΤΟΦΙΛΟΥ.

Τὸν πραγματικὸ ἄνθρωπο γνωρίζει κανεὶς καλύτερα ἀπὸ τὴν οἰκογενειακὴ καὶ τὴν ιδιωτικὴ του ζωὴ. Ἐκεῖ μπορεῖ ν' ἀναλύσῃ τὸ χαρακτῆρα του, τὴ ψυχὴ του. Ὁ Φ. ΠΑΠΑΧΡΙΣΤΟΦΙΛΟΥ ὑπῆρξεν ὑπόδειγμα οἰκογενειάρχου, τρυφεροῦ σύζυγου καὶ στοργικῆς πατέρας. Εἶχε μίαν ἀπέραντη καλωσύνη πρὸς ὅλους τοὺς οἰκείους του καὶ ὅλους τοὺς συμπολίτες του.

Ἔτσι ὁ Φ. ΠΑΠΑΧΡΙΣΤΟΦΙΛΟΥ ἔκλεισε μίαν ζωὴ ἀφιερωμένη στὴν ὑπερησεία, τὴν πατριδα, τὴν ἐπιστήμην, τὴν οἰκογένειαν καὶ τὸν πλησίον, μίαν ζωὴν ποὺ σπάνια συναντᾶ κανεὶς σήμερα.

Ὅλοι ὅσοι τὸν ἐγνώρισαν θὰ διατηρήσουν ζωηρὰ στὴ μνήμην τους τὸ χαρακτῆρα του, τὴ μαχητικότητά του, τὸν ἐνθουσιασμό του, τὴν ἐπιμονή του, τὸ ὀργανωτικὸ του πνεῦμα καὶ τὴν ἀπέραντη καλωσύνη του.

Ἡ Ἑλληνικὴ Κτηνιατρικὴ Ἑταιρεία, συμμεριζομένη ἀπόλυτα τὸ βαρὺ πένθος τῆς Οἰκογενείας, ἀπευθύνει δι' ἐμοῦ εἰς τὴν ἀξιότιμον Καν ΠΑΠΑΧΡΙΣΤΟΦΙΛΟΥ καὶ τὰ δύο τῆς παιδιὰ τὰ πιὸ θεορὰ συλληπητήρια καὶ τὴ βαθεῖα τῆς συμπάθειαν.

Ὁ Φ. ΠΑΠΑΧΡΙΣΤΟΦΙΛΟΥ θὰ μείνῃ στὶς ψυχὰς ὄλων μας σάν ἕνα σύμβολον γενναίου ἀγωνιστοῦ, ἐμπνευσμένου ἡγήτορος καὶ ἀγαθοῦ ἀνθρώπου.

I. ΚΑΡΔΑΣΗΣ

ΗΛΙΑΣ ΡΑΣΣΙΟΣ

Τοῦ ἀγαθόψυχου ἀνθρώπου, τοῦ ἐκλεκτοῦ φίλου ἢ τοῦ ἐξαιρέτου συναδέλφου προσπαθεῖ μὲ πόνο ν' ἀναμετρήσῃ, αὐτὴ τὴ θλιβερὴ στιγμή, ἢ σκέψη τὴ ζωντανὴ παρουσία μὲ τῆς μνήμης τὸ φτερούγισμα στὸ ὄραμα του;

Ποία ἀπὸ τίς ἀρετὲς του μπορεῖ νὰ βγῇ ψηλότερα στὴ κρίση καὶ ποία τὴ

μεγαλύτερη ἀνθοφορία; Ὁ πόνος τῆς ψυχῆς στίβει τοῦ νοῦ τὴν ἀπόδοση κι' εἶναι τόσο δύσκολο νὰ συγκεντρώσῃς τίς τόσες ἀρετὲς του... Ὑστερα, ἀπὸ τοῦ Ἡλίου τὴν εἰκόνα δὲν γίνεται κομματιασμός γιατί ἦταν σύνολον ἀρμονικοῦ συνδυασμοῦ

προσόντων. Τρίδυμη ἀρετὴ του νᾶχῃ σὰν ἄνθρωπος, συνάδελφος κι' ἐπιστήμων τις ἐκδηλώσεις ἐκείνες ποὺ θρόνιασαν τὴν «αἰωνία ἡ μνήμη του» μ' ἀγάπη σὺς καρδιὰς ὅλων ὅσων τὸν γνώρισαν πολὺ ἢ λίγο. Σκροποῦσε καλωσύνη, μάζευε ἐκτίμηση.

Ἄρνούμαι νὰ δεχθῶ τὸ ὅποιο χῶμα σὰν στερνὴ μας κατοικία γιὰτὶ πιστεύω πὼς κάθε πανάρετου ὕστατη σκῆτη εἶναι ἡ Καρδιά μας. Ἐκεῖ μέσα φυλάγεται ζεστή, ἄλυωτη καὶ πάντα ζωντανὴ ἡ εἰκόνα τῆς κάθε ἀγαπημένης ὑπαρξῆς κι' ἐκεῖ ζῆ ὅσο καὶ τὸ καρδιοχτύπι.

Μεσ' τὴν Καρδιά θὰ μείνῃ καὶ τοῦ Ἡλίου ἡ πονεμένη μορφὴ καὶ ὅλοι θὰ τὸν θυμοῦνται πάντα, γιὰτὶ ἀντιπροσώπευσε τὴν ἀπλότητα, τὴν Καλωσύνη, τὴν εὐγένεια, τὸν ὀλοκληρομένο τίμιο καὶ συναισθηματικὸ χαρακτήρα ποὺ θάναί πάντα ἀνθρώπινα ἰδανικά ὅσο οἱ ἄγνοι ἄνθρωποι θ' ἀναζητοῦν τὸ καλὸ καὶ θὰ ποθοῦν νὰ πλησιάσουν τὸ τέλειο.

Ὅσοι τὸν γνώρισαν πιὸ πολὺ, ἀναλογίζονται τώρα στὸ θλιβερὸ μῆνυμα γιὰ τὴν ἀτέλειωτη ἀπουσία του μήπως κι' ἡ θεϊκὴ θέληση κάνει βαρεῖες ἀδικίες σὶὰ πλάσματα τῆς ἀφοῦ γιὰ τὸν Ἡλία κι' ἡ ἀρχὴ τῆς ζωῆς καὶ τὸ τέλος του δείχνουν πόσο ἀδικη, σκληρὴ Μοίρα, τὸν κυνηγοῦσε.

Γεννήθηκε (1913) καὶ δὲν γεύθηκε σὰν παιδάκι οὔτε τῆς μανούλας τὸ στοργικὸ χάιδευμα οὔτε τοῦ πατέρα τὴν προστασία παρὰ τοῦ μικροῦ ὄρφανοῦ τὸν καῦμο καὶ τὶς στερῆσεις. Ἐνας θεῖος τοῦ παραστάθηκε καὶ ρίχτηκε πρόωρα στὴν πάλῃ τῆς ζωῆς δαρμένος ἀπὸ τοὺς βορειάδες τῆς σὰν ξεμοναχιασμένο δενδρὶ γυμνῆς βουνοκορφῆς. Δὲν λύγισε ὅμως γιὰτὶ εἶχε ριζώσει στὴν ἀπόφαση νὰ ζῆσῃ μὲ ἀγώνες. Δουλεύοντας γιὰ τὸ ψωμὶ διψοῦσε καὶ γιὰ μάθηση. Στὴν ψυχὴ του φώλιασε ὁ πόθος νὰ βγῆ ἄξιος, νὰ φανῆ χρήσιμος σ' ὅλους ὅσους ὑποφέρουν. Μὲ συμπόνια γιὰ κάθε ἀδύνατο πλάσμα διάλεξε (τελειώνοντας τὸ Γυμνάσιο Τσοτυλίου) τὸ Κτηνιατρικὸ ἐπάγγελμα γιὰτὶ ἔτσι θὰ βοηθοῦσε καὶ τὸν φτωχὸ ἀγρότη νὰ δῆ καλύτερη μέρα καὶ θὰ ἀνακούφιζε τὸν πόνον (σὰν γιατρὸς) τοῦ ἀπροστάτευτου ζώου.

Στὴν ξενιτειά διακρίθηκε καὶ σὰν φοιτητῆς, πῆρε τὸ 1942 τὸ πτυχίον του (Κ. Σ. Βουκουρεστίου) μὲ «εὐφημο μεία» μὰ καὶ σὰν ἀγνὸς πατριώτης γιὰτὶ καὶ μὲ τὴ συμπεριφορὰ του ἀποκοῦσε τὴ συμπάθεια ὅλων κι' αὐτὸ ἀντανακλοῦσε στὴν ἐθνικότητα του δημιουργώντας φιλελληνικὰ αἰσθήματα, μὰ καὶ γιὰτὶ ὅταν ὁ Ἰταλικὸς φασισμὸς θέλησε νὰ σκλαβώσῃ τὴν Πατρίδα ὁ Ἡλίας ἦταν ἀπ' τοὺς πρῶτους ποὺ πῆγε στὸ Προξενεῖο νᾶρθῃ ἐθελοντῆς πολεμιστῆς. Πίστευε ὀλόψυχα σὲ ἰδανικά...

Ἐπιστρέφοντας στὴν Ἑλλάδα πρωτοποθετήθηκε στὴ Ν.Υ. Κιλκίς κι' ἀργότερα μετετέθη ὡς προϊστάμενος στὴ Ν.Υ. Πέλλης. Ἐκεῖ στὴν Ἐδεσσα ἔδεσε τ' ὄνομα του μὲ τὶς καρδιὰς τῆς ἀγροτικῆς ποὺ τὸν ὑπεραγάπησε γιὰτὶ μὲ τὴν ἀριστὴ ἐπιστημονικὴ του κατάρτιση, τὴν ὑπαλληλικὴ εὐσυνειδησία του καὶ τὸν ἀνιδιοτελεῆ μόχθο του, τοὺς ἦταν πάντα πρόθυμος συμπαραστάτης. Μὲ τὴν ἔντονη ἀνθρωπιά του, τὶς γνώσεις καὶ τὴ μεθοδικὴ ἐργατικότητα του δημιούργησε ὄχι μόνον τὴν προσωπικὴ του, ἀξία, προβολὴ ἀλλὰ ταυτόχρονα στερέωσε κι' ὑψωσε τὸ γόητρο τοῦ Κλάδου ἀφοῦ τὸ δικό του ἰδανικὸ ἦταν στὴν πίστη του συνυφασμένο μὲ τοῦ Κλάδου τὴν προκοπή.

Κατόρθωσε νὰ νικήσῃ τὴν «Μοίρα» ποὺ ἀπὸ μικρὸ τοῦ ἐναντιωνόταν ἀφοῦ τὴν ἐπαγγελματικὴν του ἐπιτυχία τὴν ὀλοκλήρωσε μὲ τὴν περηφάνεια καὶ χαρὰ

τῆς οἰκογενειακῆς του εὐτυχίας. Λάτρευσε καὶ λατρεύθηκε ἀπὸ τὴν ταιριαστὴ γυναίκα καὶ τὰ τρία πολυαγαπημένα του βλαστάρια..

Ὅμως ἡ «μοίρα» δὲν τοῦ συγχώρησε γιὰ πολὺ τὴν χαρὰ ποῦ ἐννοιωθε καὶ θέλησε νὰ τοῦ στέρησῃ κάθε δικαίωμα γιὰ τὸ ὅποιο τόσο σκληρὰ καὶ τίμα ἀγωνίσθηκε. Ἦρθε ξανὰ κοντά του ἀνελέητη, ἀμετάκλητη νὰ τοῦ στέρησῃ ὅ,τι λαχταροῦσε. Τὸν ἄφησε νὰ ζήσει μόνο μίᾳ μικρόχρονη λιακάδα καὶ πάλι τὸν τύλιξε μεσ' τὴ συννεφιά τοῦ πόνου καὶ τελικὰ τὸν σκέπασε στὸ αἰώνιο σκοτάδι, ὀρφανεύοντας τὴν δική του οἰκογένεια καὶ τὸν Κλάδο.

Ἄπιστευτος ὁ χαμὸς τοῦ Ἡλίου γιὰτὶ ἦταν μιὰ συνεχῆς κι' ἀνένδοτη κατάφαση τῆς ζωῆς. Βασανισμένη ὕπαρξις εἶχε ἀγωνιστικὸ πάθος γιὰ τίς εὐγενεῖς προσπάθεις. Δὲν σταματοῦσε στὴν ἀρνητικὴ φάση τῶν καταστάσεων ἢ τῶν ἀνθρώπων καὶ μ' ἓνα ψυχικὸ ἄλμα ξεπερνοῦσε χωρὶς σκεπτικισμὸ ὅτι εἶναι μικρὸ κι' ἄχαρο ἔχοντας τὰ μάτια του καρφωμένα στὸ φωτεινὸ ὄραμα τῆς ἀγάπης, τοῦ καλοῦ γιὰ ὅλους.

Τώρα ἔφυγε αὐτὸς μὰ μένουν τόσα πολλὰ δικά του ἐδῶ κοντά μας κι' αὐτὰ θὰ κρατοῦν αἰωνία τὴ μνήμη του. Ἡ Μακεδονικὴ γῆ ποῦ τόσο ἀγάπησε καὶ γιὰ τὴν ὁποία τόσο μόχθησε ἄς τὸν τυλίξῃ μ' ἀνάλαφρο τὸ χῶμα της, ἀγκαλιάζοντας τον, ὅπως ὅλες οἱ μητέρες τ' ἄξια κι' ἀγαπημένα τέκνα των.

Εὐριπίδης Παπαχρήστου

ΠΙΝΑΞ ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΩΝ 59-60 ΤΕΥΧΟΥΣ

	Σελ.
1. Π. Α. Καρβουνάρη - Ε. Χ. Παπακυριάκου : 'Απομόνωσης στελεχῶν ποι- κιλίας Βρουκέλλας τῆς ἐκτρόσεως ἀνθεκτικῆς εἰς τὴν θειονίνην ἐκ τοῦ γάλακτος ἀγελάδων ἐν Ἑλλάδι	73
2. Θ. Χ. Ρώσση : Στειρότης τῶν ἀγελάδων	89
3. Χ. Χειμῶνα - Ε. Παρίση : Τριχοστρογγυλίας τῶν τυφλῶν ἐντέρων Ἰνδιάνου ἐν Ἑλλάδι	100
4. Ι. Δημακοπούλου - Ν. Ζέρβα - Π. Καλαϊσάκη : Ἐρευναι ἐπὶ τῶν αἰγῶν τῆς φυλῆς Ζάανεν ὑπὸ Ἑλληνικᾶς συνθήκας	107
5. Π. Μπαλωμένου : Κατασκευὴ συγχρόνων σφαγίων	124
6. Β. Γρηγοριάδη : Περίπτωσης καισαρικῆς τομῆς εἰς ὄνον	133
7. Κ. Σεῖταρίδη - Θ. Τσαγγάρη : Μονόκερως μήτρα εἰς τὴν ἀγελάδα . .	135
8. Ι. Καρδάση - Π. Στουραῖτη - Χ. Παμποῦ - Δ. Μπρόβα : Ἐπίδρασις τοῦ ποσοστοῦ σπορᾶς νεφρικῶν κυττάρων μύσχου ἐπὶ τῆς ἀναπτύξεως τοῦ κυτταρικοῦ τυπητίου καὶ τῆς ἀποδόσεως τούτου εἰς ἰὸν ἀφθώδους πυ- ρετοῦ	144
9. Α. Γκώγκου : Συμβολὴ εἰς τὴν μελέτην τῆς λοιμώδους ποδοδερματίτι- δος τῶν αἰγοπροβάτων ἐν Ἑλλάδι	151
10. Δ. Καραμαρία - Α. Πολυμενίδη : Διαφορικὴ διάγνωσις μεταξὺ νωπῶν καὶ κατεφυγμένων ἰχθύων ἐν ἀποψύξει	158
11. Π. Α. Καρβουνάρη - Μ. Βασάλου - Α. Τσαγκλῆ : Συμβολὴ εἰς τὴν με- λέτην τῶν ἐλμινθιάσεων τῶν πτηνῶν ἐν Ἑλλάδι: περιπτώσεις τριχο- στρογγυλιάσεως, ἑτερακιάσεως, συγγομώσεως καὶ συμμίκτων ἐλμινθιά- σεων ἐπὶ φασιανῶν καὶ περδικῶν	170
12. Π. Α. Καρβουνάρη - Ι. Μενασέ - Γ. Βεῖμου - Α. Σεῖμένη - Α. Παπα- δοπούλου - Χ. Παπαδοπούλου : Ἡ λοιμώδης λαρυγγοτραχεΐτις ἐν Ἑλ- λάδι. 1. Πρῶτη ἀπομόνωσις τοῦ ἰοῦ	182
ΠΡΑΚΤΙΚΑ ΣΥΝΕΔΡΙΑΣΕΩΝ ΤΗΣ Ε. Κ. Ε.	188
ΕΠΙΣΗΜΟΣ ΕΙΔΗΣΕΟΓΡΑΦΙΑ	189
ΝΕΚΡΟΛΟΓΙΑΙ	191